

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 219/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/154/2008 z 5. februára 2009 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia práva na obhajobu zaručeného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Žiada o navrátenie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

2. Sťažovateľ bez priloženia akýchkoľvek dôkazov, ako aj bez návrhu na ich obstaranie ústavným súdom kritizuje obhajkyňu, ktorá mu bola ustanovená v trestnom konaní proti nemu vedenom, za nedostatočne kvalitné poskytovanie právnej služby. Okrem toho namieta, že bol odsúdený na trest odňatia slobody 25 rokov za úkladnú vraždu spolupáchateľstvom bez jediného priameho dôkazu. Po zatknutí nemal možnosť vyjadriť sa k obvineniu, nemal možnosť radíť sa s obhajcom, v dôsledku čoho jeho možnosť obrany proti obvineniu bola nulová.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Na prvom mieste ústavný súd zdôrazňuje, že žiadosť o navrátenie lehoty nepredstavuje podľa § 42 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Ústavný súd preto, vychádzajúc z § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, nemá právomoc na rozhodovanie o takejto žiadosti.

4. Sťažovateľ svoje podanie označil ako „*Žiadosť*“ a zrozumiteľne v ňom žiada o navrátenie lehoty. Ústavný súd však, vychádzajúc z povinnosti posúdiť podanie podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde), nie podľa jeho formálneho označenia, vyhodnotil sťažovateľovo podanie nielen ako žiadosť o navrátenie lehoty, ale aj ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pretože v ňom zreteľne uplatňuje požiadavky na ústavnosúdnu ochranu práva na obhajobu zaručeného dohovorom.

5. Za zásah do svojho označeného práva považuje sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu, ktorého fotokópiu k ústavnej sťažnosti nepriložil, hoci to vyžaduje § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Aj keď sťažovateľ nie je kvalifikovane právne zastúpený tak, ako to vyžaduje § 43 ods. 3 druhá veta zákona o ústavnom súde, nebol dôvod vyzývať ho na odstránenie nedostatku ústavnej sťažnosti, a to z nasledujúceho dôvodu.

6. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

7. Porušenie práva na obhajobu je zákonom uznaným dôvodom na uplatnenie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, a to podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak teda sťažovateľ bol presvedčený, že ním označené rozhodnutie krajského súdu porušuje jeho právo na obhajobu, bolo potrebné domáhať sa nápravy podaním dovolania, nie podaním ústavnej sťažnosti.

8. V uvedenej súvislosti ústavný súd neignoruje sťažovateľove ponosy na (ne)kvalitu právnych služieb, ktoré mu poskytovala ustanovená obhajkyňa. No aj v prípade, že by opodstatnenosť tejto kritiky bola primerane osvedčená, nebolo by možné ani len uvažovať o prijatí sťažovateľovej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a to z dôvodu jej oneskorenosti.

9. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, pričom ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

10. Rozhodnutie krajského súdu je datované k 5. februáru 2009. Krajský súd teda rozhodol pred viac než 17 rokmi, čo v porovnaní s dvojmesačnou zákonom ustanovenou lehotou na podanie ústavnej sťažnosti predstavuje časový odstup plne opodstatňujúci uplatnenie judikatórne ustáleného názoru, podľa ktorého ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020). V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, IV. ÚS 231/2020). Preto ani v prípade absencie prekážky neprípustnosti by prijatie ústavnej sťažnosti neprichádzalo do úvahy z dôvodu nemožnosti odpustiť zákonnú dvojmesačnú lehotu ustanovenú na jej podanie.

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd nedostatky sťažovateľovej ústavnej sťažnosti neodstraňoval postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde a odmietol ju podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu